

Svoboda!

Kate Summersová vytáhla z elektrického psacího stroje s textovým procesorem poslední stránku a hodila ji k ostatním do přihrádky VYŘÍZENO. Teď ji čeká obtížný úkol – rozloučit se a rychle odejít. Pohlédla na dveře kanceláře Tyrella Clarka. Přes mléčné sklo rozeznávala jen světlo stolní lampy.

Vzchop se, Kate. Tohle zvládneš.

Souhlasila, že dnes bude pracovat déle, a doufala, že se Tyrell nevrátí, jenže tolik štěstí neměla. Před pouhými čtyřiceti minutami zaslechla na zadním schodišti jeho těžký krok, a sice se u ní nezastavil – vlastně ani nepohlédl jejím směrem, protože se hnal do kanceláře jako velká voda –, jenže ona věděla, že nemůže odejít, aniž by si od něj vyzvedla poslední šek na výplatu a doporučující dopis.

V kancelářské budově již bylo úplné ticho. Ozýval se jen hukot topení a zvuky z ulice doléhaly dovnitř tlumeně. Nic nenarušovalo klid kdysi elegantních rušných chodeb kanceláře Clark & Clark. Starší pan Clark, Tyrell senior, zemřel před pouhými dvěma lety, a nyní v rodinné tradici pokračoval jeho syn sám. Jenže za ty dva roky práce ubývalo. Počet zaměstnanců, kteří kdysi úřadovali v osmi kancelářích, se redukoval, takže

LISA JACKSON

jim stačily pouhé dvě. Tyrell byl geniální právník, ale miloval ženy, alkohol a občasné – byť fatální – sázky na koničky. Nejenže po něm šel daňový úřad, ale i další, mnohem zlověstnější nepřátelé: žraloci, kteří poskytují půjčky, bookmakeři a jiní.

Kate měla v plánu odjet za dva dny z Bostonu a hrůzy, které prožívala, nechat daleko za sebou. Do kanceláří firmy Clark & Clark už nikdy nevstoupí. Stačilo, aby poslala skrovný majetek do Seattlu a odevzdala klíče svého bytečku majiteli. Dá sbohem čtyřem miniaturním místnostem, které se na poslední tři roky staly jejím domovem. Ucítila knedlík v krku, ale nevšímalá si toho.

Už žádné vzpomínky. Žádná přetvářka. Nový začátek. Přesně to potřebuje.

„Kate?“

Syčivě se nadechla.

Z vedlejší kanceláře se ozval hlas Tyrella Clarka, hladoučkový jako dobře naolejovaný stroj. Po zádech jí přeběhl mráz. Nenáviděla ten dokonale modulovaný, téměř blahosklonný tón.

„Nikdy víc,“ zašeptala a jednu ruku zařala křečovitě v pěst. Už se nemusí vystavovat jeho vtírání – jemným dotekům a suggestivním narážkám – ani o vteřinu déle. Popadla svůj hrníček, oblíbené pero, adresář – a všechno si hodila do prostorné kabely.

„Než odejdeš, chtěl bych s tebou něco probrat.“

Světlo v jeho kanceláři zhaslo. Cítila, jak se jí žaludek sevřel nepříjemným očekáváním.

Co teď? V duchu si dodávala odvahy. Pohlédla na hodiny. Skoro sedm. A je s ním sama. Celá budova je patrně prázdná. Nervózně vyhlédla z jediného okna v recepci přes provazce deště stékající po skle. Venku byla tma, až na světlo pouličních lamp a záblesky reflektorů projíždějících aut. Zbláznila se nebo co? Proč zůstávala v kanceláři i poté, co odešla Rinda? Protože potřebovala peníze za přesčas a také naivně věřila, že se Tyrell

nevrátí ze své odpolední schůzky s klientem. Mýlila se. *Ty jsi ale pitomá! Káča pitomá!*

Odsunul se na židli od stolu. Když vstával, židle zavržala. Zaslechla známý zvuk jeho kroků.

Jen pár minut. To zvládneš, Kate. Ať už uděláš cokoli, hlavně si to nepokaz. Potřebuješ jeho doporučující dopis, abys dostala práci v Seattlu.

Když přistoupil k jejímu stolu, podařilo se jí roztáhnout sevrené koutky do chabého úsměvu. *Předstírej*, říkala si v duchu, přestože se jí začínaly potit dlaně. *Bud' přátelská, ale neústupná.* Odolala pokušení otřít si své náhle vlhké ruce o sukni. *Už jen pět minut a pak ho nikdy neuvidíš, nebudeš muset snášet jeho obtěžování. Jen to teď vydrž.*

Tyrell byl impozantní muž, který svým zjevem naplňoval klišé seladona nejvyššího kalibru. Vysoký, tmavý, pohledný, čas od času ho srovnávali s Clarkem Gablem nebo Rhettem Butlerem. Dával si záležet, aby nikdy neměl nakřivo kravatu, tmavé vlasy nosil vždycky upravené, trojdílný oblek bez jediného smítka, dokonale vyžehlený, zkrátka aby nic nekazilo jeho vymydlený vzhled.

Tedy až donedávna. Poslední dobou tu a tam uklouzl. Boty neměl pokaždé vyčištěné do vysokého lesku, jeho skráně si dovolilo narušit několik šedivých vlasů a u koutků úst se mu usadily ustarané vrásky. Hlavně se však dramaticky změnil výraz v jeho očích. Obvykle mu v nich svítily šibalské jiskřičky, ale nyní pohasly a zakalily se obavami. Neustále si nervózně pohrával s řemínkem u hodinek, jako by se mu nedostávalo času. Kate věděla proč. Vše jasně vysvětlovala neustálá korespondence s daňovým úřadem.

„Takže tohle je poslední sbohem,“ odušil.

„Ano.“ Sáhla po kabelce. „Jen jsem chtěla všechno dodělat, abych mohla jít.“ Hlavou jí vířily myšlenky, jak se snažila vymyslet výmluvu, proč musí rychle vyběhnout ven.

LISA JACKSON

„Napadlo mě, že bychom si spolu mohli dát poslední skleničku.“

„To mě mrzí.“ Což nebyla pravda. „Slíbila jsem Lauře, že se u ní zastavím. Už teď jdu pozdě.“

„Tvá sestra to pochopí.“ Zvedl její oblíbené těžítko – křišťálového dikobraza – a lehce si s ním pohazoval, jako by zkoušel, jak je těžké. „Tohle je důležité.“ Roztáhl koutky do nakažlivého úsměvu, jímž dokázal okouzlit tucty žen s měkčím srdcem a dostat je do postele. Jeho kouzlo však na Kate nefungovalo. Neměla zájem o žádného muže, vůbec žádného, a už vůbec ne o někoho tak ztrhaného jako Tyrell. Teď však jeho škleb působil nuceně a jeho obvykle opálená pleť zbledla, jako by z něj někdo vysál život.

„Cože?“ Její pitomá zvědavost nad ní vždycky zvítězila.

„Napadlo mě, že bys možná chtěla být zase matkou.“

Měla pocit, jako by se pod ní otevřela země. „Matkou?“ opakovala ochraptělým šeptem. Začalo jí bušit v hlavě. Nikdy ji nenapadlo, že by mohl být tak otevřeně krutý. „Jestli je tohle nějaký vtip...“

„Není.“

Nedokázala se téměř ani nadechnout, hučelo jí v uších, až skoro neslyšela.

„Nabízím ti syna. Nic po tobě nechci. Teda nic moc.“ Posadil se na okraj jejího stolu, položil si obě dlaně na koleno a upíral na ni pohled tmavých vševědoucích očí. Pod jedním měl tik, který mu tam tepal v pravidelném rytmu.

„Nerozumím,“ odpověděla a snažila se nějak zklidnit.

„Je to dlouhá historie a nejsem oprávněn sdělovat ji úplně do detailů, ale mám klienta, důležitého, společensky významného klienta, jehož dcera právě porodila nemanželské dítě. Chlapečka. Narodil se dnes odpoledne.“

„Vy... vy chcete, abych ho adoptovala?“

Zaváhal, nakrčil čelo. „Nemyslím, abys ho jen adoptovala, Kate. Chci, abys ho odvezla s sebou do Seattlu a předstírala, že